

TALK OF THE CITY

Από τον ο Γιώργο Χατζηβασίλη

ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ ΠΑΣΧΟΣ ΜΑΝΔΡΑΒΕΛΗΣ

Ο σοφός κύριος καθηγητής

Ολοι γνωρίζουμε πως είναι σοφός ο καθηγητής που διαφεντεύει την παιδεία μας. Το μόνο ερώτημα είναι «πόσο σοφός»; Μπορεί να τα σφάζει όλα και όλα να τα μαχαιρώνει ταυτοχρόνως; Ο ίδιος μοιάζει σεμνός. Δεν λέει ποτέ τίποτε για τον εαυτό του. Για το μέγεθος της σοφίας του μιλούν όσα προτείνει. Σύμφωνα με το σχέδιο νόμου που καταθέτει στη Βουλή ο υπουργός, μπορεί να συγχωνεύει και να καταργεί ΑΕΙ όταν «η λειτουργία μεμονωμένων ΑΕΙ δεν δικαιολογείται επιστημονικά και, αντιθέτως, δυσχεραίνει την έρευνα και τη διδασκαλία στα αντίστοιχα γνωστικά πεδία»• με απόφαση του υπουργού Παιδείας είναι δυνατό να ιδρύεται σε κάθε ΑΕΙ Κέντρο Επιμόρφωσης και Διά Βίου Μάθησης• με απόφαση

του υπ. Παιδείας, μπορεί να διοργανώνονται στα ΑΕΙ διετή προγράμματα επαγγελματικής εκπαίδευσης και κατάρτισης για αποφοίτους των Επαγγελματικών Λυκείων, τα οποία θα παρέχουν σχετικά διπλώματα επιπέδου 5 του Εθνικού και Ευρωπαϊκού Πλαισίου Προσόντων. Αυτά προστίθενται στα υπόλοιπα πολλά, αυτά που έκαναν οι προκάτοχοί του, οι οποίοι φυσικά ήταν λιγότερο σοφοί από αυτόν.

Δεν πρόκειται να αφήσει τίποτε όρθιο αυτή η κυβέρνηση στον χώρο της Παιδείας, διότι η τρόικα βλέπει μόνο τα βραχυπρόθεσμα και δεν ασχολείται με τις ζημιές που κάνει το κατά Βαρουφάκη αριστερό τσούρμιο στη χώρα. Ενώ οι χουλιγκάνοι παρά την τυπική κατάργηση του ασύλου αλωνίζουν στα πανεπιστήμια, ο κ. Κώ-

στας Γαβρόγλου εξανεμίζει και την ελάχιστη πιθανότητα να συλληφθεί κάποιος από αυτούς, δηλαδή δίνει «πράσινο φως» στις βιαιοπραγίες εντός των πανεπιστημίων και ΤΕΙ.

Για το άσυλο θα μιλήσουμε εκτενώς στο αυριανό σημείωμα, αλλά τώρα πρέπει να τονίσουμε πως το κείμενο που κατέθεσε ο κ. Γαβρόγλου πάσχει από την υπεροψία που χαρακτηρίζει όλα τα νομοσχέδια του υπουργείου Παιδείας. Διατηρεί και επεκτείνει τον σοβιετικό χαρακτήρα του εκπαιδευτικού συστήματος, ακόμη και σε περιοχές που υπήρχε ντε φάκτο στοιχειώδης ακαδημαϊκή αυτονομία. Τώρα ο υπουργός, μαζί με όσα ορίζει, στα νηπιαγωγεία, στα δημοτικά, στα γυμνάσια, στα λύκεια, στα ΙΕΚ, στη διαπολιτισμική εκπαίδευση, στα μειονοτικά σχολεία, στα

προπτυχιακά των ΑΕΙ, στα θρησκευματα, στην έρευνα και στην τεχνολογία, αποφάσισε να αναλάβει και τα μεταπτυχιακά. Υπήρχε πρόβλημα; Οχι, μια χαρά πάνε τα περισσότερα και αυτοχρηματοδοτούνται. Αλλά ένας σοφός καθηγητής –που κατά τον πρωθυπουργό μοιάζει με τον Αϊνστάιν– είναι σαν Θεός. Δεν παίζει το σύμπαν της Παιδείας στα ζάρια. Δεν αφήνει τίποτε στην τυχαιότητα που παράγουν οι πρώην συνάδελφοί του.

Είμαστε σίγουροι ότι μπορεί να τα φέρει όλα σε πέρας ο σοφός καθηγητής. Κι αυτά κι άλλα τόσα. Ομως δεν σκέφτηκε πως άνθρωπος είναι και μπορεί κάποια στιγμή να τον αντικαταστήσει κάποιος άλλος λιγότερο σοφός και να τα κάνει όλα ματτάρα;

ΑΥΓΗ Καρτερός Θανάσης

Ο Μητσοτάκης και το... κάτι άλλο

Ο Καραμανλής, ο Ανδρέας, ο Χαρίλαος, ο Μητσοτάκης. Είχε το κατίτις της η Βουλή, όταν αυτοί τσακωνόνταν. Δημαγωγικά, ταξικά, κυνικά, σερραϊκά

Πάει κι ο Μητσοτάκης. Κι άμα έχεις μια κάποια ηλικία -και δυο κάποιες ηλικίες...- μια νοσταλγία υπονομεύει, όσο να 'ναι, τα ταξικά σου αντανακλαστικά. Όχι γιατί οι επιπτώσεις των έργων κάθε επώνυμου εκλιπόντος, -υπουργού, πρωθυπουργού, πολιτικού παράγοντα-, σ' αυτό τον τόπο σβήνονται. Δυστυχώς για τον τόπο, και για την υστεροφημία των αυτουργών, αυτό δεν γίνεται. Αλλά γιατί, άνθρωποι όπως αυτός, ήταν παρόντες στη ζωή ανθρώπων όπως εμείς. Θέλαμε, δεν θέλαμε. Στα εύκολα και στα δύσκολα. Στο πεζοδρόμιο, στα ραδιόφωνα, στις τηλεοράσεις, στα καφενεία. Στο ίδιο μας το σπίτι - γεια σου σύντεκνε, στου γείτονα, φτου σου γκαντέμν, σε μας. Εμείς ήμασταν πάντα με τους άλλους. Εννοείται. Από την εποχή της αποστασίας, μέχρι την εποχή της ΕΑΣ, της ΑΓΕΤ, του Διονυσιακού «Μητσοτάκ», και των μεταρρυθμιστών που θα άλλαζαν την Ελλάδα, και μας άλλαξαν τα φώτα. Με διάλειμμα την κυβέρνηση Τζαννετάκη, που μας ψήλωσε μερικά μέτρα -ο Δραγασάκης υπουργός!- και ύστερα μας έχωσε στη γη. Ο Μητσοτάκης, όμως, πάντα εκεί. Με το τικ στον ώμο, την εκνευριστικά ψύχραιμη φωνή όταν ρη-

τόρευε τα δικά του. Και -γιατί να το κρύψωμεν άλλωστε;- ήταν μια απόλαυση ένοχη να τον παρακολουθείς. Όχι γιατί συμφωνούσες - άπαγε της βλασφημίας. Αλλά για το στυλ, πώς να το πω αλλιώς.

Ο Καραμανλής, ο Ανδρέας, ο Χαρίλαος, ο Μητσοτάκης. Συνοδοί μιας ολόκληρης εποχής, που την έφεραν ως εδώ. Δεν ήταν καλύτερα τα χρόνια τους, μπα. Χειρότερα από πολλές απόψεις ήταν. Αλλά είχε το κατίτις της η Βουλή, όταν αυτοί τσακωνόνταν εκτός ημερήσιας διάταξης, και εντός ρητορικής ανάταξης. Δημαγωγικά, ταξικά, κυνικά, σερραϊκά. Κι όταν εμείς τσακωνόμασταν -ήπια η έκφραση, γιατί αν συνυπολογίσεις τραμπούκους και αστυνομία, αλλού πήγαινε το πράγμα- στο όνομα των προγραμμάτων τους. Τα οποία όμως -άκου πράγματα!- γίνονταν εκείνες τις εποχές σημαία -πλαστική για κείνους, πάνινη για μας- και σύνθημα, και πεποίθηση εκατομμυρίων ανθρώπων.

Εντάξει, όμορφη μου Αθήνα, που 'ν' τα χρόνια εκείνα. Αλλά από την άλλη, ακόμα και οι πιο βαθιές πολιτικές διαφορές, η πιο σκληρή ταξική διαμάχη, δεν καταργούν αυτό το κάτι άλλο. Το ανθρώπινο. Και μ' αρέσει να πιστεύω ότι έτσι, και όχι από υποχρέωση, βρέθηκαν ο Κουτσούμπας, ο Τσίπρας, και οι λοιποί, στον αποχαιρετισμό του εκλιπόντος...

Η ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΤΩΝ ΣΥΝΤΑΚΤΩΝ

ΤΑΣΟΣ ΠΑΠΠΑΣ

Νόμος είναι το δίκιο του αφεντικού

Μέσα ενημέρωσης και σπουδαιοφανείς δημοσιολόγοι καταγγέλλουν συχνά τα κόμματα και τους πολιτικούς για ομοιομορφισμό, σαλταδορισμό, για έλλειμμα αρχών και κυρίως για τη μεγάλη απόσταση που χωρίζει τις εξαγγελίες τους από την κυβερνητική πρακτική τους. Σε πολλές περιπτώσεις δεν έχουν άδικο. Αυτό συμβαίνει. Αλλωστε, η θεωρία, όταν δεν είναι ένα υποκριτικό πρόσχημα που εκπονείται για να παραπλανήσει, δοκιμάζεται τη στιγμή της μεταφοράς της στην καθημερινότητα. Στη φιλοσοφία αυτό λέγεται «ετερογονία των σκοπών» ή, για να το πούμε σε απλά ελληνικά, «για αλλού ξεκινήσαμε κι αλλού η ζωή μάς πάει». Η αιτία είναι οι απροσδόκητες εξελίξεις που προέκυψαν.

Το συγκεκριμένο σχήμα λειτουργεί αθωωτικά για τις στροφές που κάνουν κόμματα και κυβερνήσεις, ασχέτως αν έχει γίνει κατάχρησή του. Το χρησιμοποίησε το ΠΑΣΟΚ το 1981 για να δικαιολογηθεί επειδή δεν κατάφερε να κάνει όσα είχε υποσχεθεί, το χρησιμοποίησε και ο ΣΥΡΙΖΑ το 2015 για να απαντήσει σε όσους τον κατηγορούσαν για ταπεινωτικό συμβιβασμό με τους δανειστές. Τα πράγματα, όμως, είναι διαφορετικά όταν έχουμε να κάνουμε με μέσα ενημέρωσης. Οι κωλοτούμπες, που είδαμε το τελευταίο διάστημα από τις διευθυντικές ελίτ ορισμένων μέσων ενημέρωσης και αυτές που είναι βέβαιο ότι θα δούμε τις προσεχείς μέρες από κάποιους μεγαλόσχημους δημοσιογράφους, δεν οφείλονται σε γεγονότα που έχουν ευρύτερη σημασία και κατά κάποιο τρόπο εξηγούν τις μεταμορφώσεις, αλλά με τις ίντριγκες των αφεντικών τους και τις αλλαγές συμμαχιών. Ο χθεσινός ορκισμένος εκθρόνος, γίνεται μέσα σε μία νύχτα φίλος αγαπημένος. Γιατί; Μα, επειδή στη σκηνή εμφανίστηκε ένας πιο επικίνδυνος παίκτης που απειλεί να ανατρέψει τις ισορροπίες.

Τότε ξεχνιούνται τα πάντα, η κριτική αποχωρεί καλπάζοντας και τα πυρά στρέφονται εναντίον του νέου αντιπάλου. Όταν πρόκειται για τους ιδιοκτήτες, το κακό είναι μικρό. Πάντα έτσι φέρονταν.

Όταν όμως πρόκειται για λειτουργούς των ΜΜΕ, που έχουν υποχρέωση να κρατούν αποστάσεις ασφαλείας από τους ιδιοκτήτες και να μη μετατρέπονται σε ιμάντες εξυπηρέτησης των συμφερόντων τους, τότε το πράγμα είναι σοβαρό γιατί πλήττεται η ήδη βάνουσα ταλαιπωρημένη αξιοπιστία.

Ρίξτε μια ματιά γύρω σας και θα καταλάβετε. Έχει το αφεντικό μας ανοιχτούς λογαριασμούς με τον τάδε επιχειρηματία; Μπροστά εμείς να του προσφέρουμε τις υπηρεσίες μας, ακόμη και πλειοδοτώντας. Αλλάζει άποψη το αφεντικό και αυτόν που έβριζε χθες τώρα τον θεωρεί φίλο του; Κανένα πρόβλημα. Και εμείς μαζί του, γλείφοντας εκεί που φτύναμε. Και η ζωή συνεχίζεται, όπως και η κατηφόρα.